

- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību, jo:
- Komisija ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību, pamatodamās uz pierādījumiem, kas nebija minēti paziņojumā par iebildumiem;
 - Komisija ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību, pamatodamās uz pierādījumu interpretāciju, kas nebija skaidri izklāstīta paziņojumā par iebildumiem;
 - Komisija ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību, izvirzīdama apstrīdētajā lēmumā iebildumus, par kuriem prasītājiem nebija iespēja izteikt savu viedokli.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes, individuālas atbildības un samērīguma principus, noteikdama prasītājiem piemērotā naudas soda pamatsummu, jo:
- Komisijas noteiktais pārkāpuma ilgums neatbilda konstatējumam par apgalvotā kopīgā konkurencei pretējā plāna zināšanu un nodomu tajā piedalīties;
 - Komisija ir kļūdījusies, aprēķinot pamatsummu;
 - Komisijas aprēķinā par naudas soda pamata sastāvdaļu nav atspoguļota prasītāju ierobežotā dalība apgalvotajā pārkāpumā un
 - Komisijas aprēķinā par naudas soda pamata sastāvdaļu nav atspoguļots, ka apgalvotais pārkāpums neaptvēra visu attiecīgo pakalpojumu cenu.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu un nav norādījusi pamatojumu, pielāgojot naudas soda pamatsummu atbildību mīkstiņošu apstākļu dēļ, jo:
- Komisija nav ņēmusi vērā būtisko atšķirību starp prasītāju dalības apjomu un daudz lielāko citu avioliņiju dalības apjomu pārkāpumā un
 - Komisija nav objektīvi pamatojusi tās vienādo attieksmi pret dažādām avioliņijām, neraugoties uz to būtiski atšķirīgajām situācijām.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija nav norādījusi pamatojumu, kāpēc tā apstrīdētajā lēmumā nav iekļāvusi vienpadsmit paziņojuma par iebildumiem adresētus attiecībā uz tās konstatējumu, ka prasītāji ir piedalījušies vienotā un turpinātā pārkāpumā un attiecībā uz naudas soda aprēķinu, jo:
- Komisija nav norādījusi pamatojumu, kāpēc tā apstrīdētajā lēmumā nav iekļāvusi vienpadsmit pārvadātājus, kuriem bija nosūtīts paziņojums par iebildumiem;
 - Komisija nav norādījusi pamatojumu attiecībā uz Tiesas noteiktajiem veidojošajiem elementiem, lai atzītu, ka prasītājs ir piedalījies vienotā un turpinātā pārkāpumā, un
- Komisija nav norādījusi pamatojumu attiecībā uz naudas soda aprēķinu, kas prasītājiem piemērots saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 5. pantu.
- 6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz taisnīgu tiesu un līdz ar to Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas 6. pantu, jo:
- prasītājiem tika liegta iespēja noprotināt lieciniekus;
 - prasītājiem tika liegta iespēja izteikties par viņiem piemērotā naudas soda aprēķinu;
 - naudas sods tika noteikts pēc mutvārdu sēdes, kas nebija publiska un kurā nepiedalījās lēmuma pieņēmējs, un
 - apstrīdēto lēmumu pieņēma administratīva struktūrvienība, bet nevienai tiesu iestādei nav pilnas jurisdikcijas pārskatīt visus tā aspektus.

**Prasība, kas celta 2011. gada 19. janvārī —
Universal/Komisija**

(Lieta T-42/11)

(2011/C 80/53)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Universal Corp. (Ričmonda, Amerikas Savienotās Valstis)
(pārstāvis — C.R.A. Swaak, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, kas ir ietverts 2010. gada novembra 12. un 30. novembra vēstulēs un/vai

— atzīt, ka prasītāju nevar uzskatīt par atbildīgu maksāt jebkādu daļu vai visu naudas sodu šajā lietā, iekams nav pasludināts galīgs spriedums lietā T-12/06 *Deltafina*/Komisija vai ierosināta turpmāka procedūra, un

— piespriest Komisijai atbildzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja ar šo prasības pieteikumu, pamatojoties uz LESD 263. pantu, vēlas panākt, lai tiktu atcelts Komisijas lēmums, kas ir ietverts *Universal Corporation* adresētajā Komisijas 2010. gada 12. novembra vēstulē un kas ir apstiprināts ar 2010. gada 30. novembra vēstuli, nosakot prasītājam pienākumu maksāt solidāri noteikto naudas sodu, kas *Universal Corporation* un *Deltafina SpA* piemērots saskaņā ar 2005. gada 20. oktobra Lēmumu lietā COMP/C.38.281.B2 — *Neapstrādāta tabaka* — Itālija, pēc lietas T-34/06 *Universal Corporation*/Komisija atsaukšanas, bet pirms lietas T-12/06 *Deltafina SpA*/Komisija atrisināšanas un jebkādas turpmākas procedūras.

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums nav spēkā esošs.
 - Apstrīdētais lēmums nav spēkā esošs tiktāl, ciktāl naudas sods ir pilnībā nodrošināts ar prasītājas meitas sabiedrības *Deltafina* izsniegto garantiju. Prasītāja tikai kā 100 % mātes sabiedrība ir solidāri atbildīga par Komisijas noteikto naudas sodu attiecībā uz *Deltafina* par tās tiešu dalību pārkāpumā. Tādēļ faktam, ka prasītāja atsaukusi prasības pieteikumu par tiesību akta atcelšanu, nav nekādas nozīmes attiecībā uz jautājumu par naudas soda samaksas laiku.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesiskās paļāvības aizsardzības princips.
 - Ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts tiesiskās paļāvības aizsardzības princips saistībā ar bankas garantijas derīgumu līdz *Deltafina* tiesvedības beigām. Tā kā Komisija bija pieņēmusi bankas garantiju saistībā ar *Deltafina* prasības pieteikumu par tiesību akta atcelšanu, Komisija ir radījusi tiesisko paļāvību, ka tā atturēsies no naudas soda piedziņas līdz galīga sprieduma pasludināšanai lietā T-12/06. Komisija turklāt ir pārkāpusi prasītājas tiesisko paļāvību attiecībā uz konsekventu attieksmi pret prasītāju un *Deltafina* kā pret vienu uzņēmumu jautājumā par atbildību un izpildi.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts labas pārvaldības pienākums, kas izriet no LESD 266. panta.
 - Ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts no LESD 266. panta izrietošais labas pārvaldības pienākums, prasot priekšlaicīgi samaksāt solidāro naudas sodu, kamēr vēl notiek *Deltafina* tiesvedība, kas Komisijai ir saistoša. Ja *Deltafina* pilnībā vai daļēji gūs panākumus prāvā, Komisijai būs jāsamazina vai jādzēš summa, par kuru *Universal* tiek uzskatīta par solidāri atbildīgu.

Prasība, kas celta 2011. gada 17. janvārī — Itālija/Komisija

(Lieta T-44/11)

(2011/C 80/54)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvis — *L. Ventrella, avvocato dello Stato*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— daļā, kas attiecas uz Itāliju, atcelt 2010. gada 5. novembrī izziņoto Komisijas 2010. gada 4. novembra Lēmumu Nr. C(2010) 7555, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA).

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus.

- 1) Pirmais pamats par būtisku formas prasību pārkāpumu (LES 269. pants, bijušais EKL 253. pants), proti, pamatojuma nesniegšanu. Faktu sagrozīšana. Samērīguma principa pārkāpums. Komisijas 1999. gada 17. decembra Regulas (EK) Nr. 2799/1999, kas nosaka sīki izstrādātus noteikumus Regulas (EK) Nr. 1255/1999 piemērošanai par atbalsta piešķiršanu barības vājpjenam un sausā vājpiena pulverim un šāda sausā vājpiena pulvera tirdzniecībai (OV L 340, 3. lpp.), 24. panta 2. punkta pārkāpums.

Šajā ziņā tiek apliecināts, ka Komisija ir veikusi dažas finanšu korekcijas sausā vājpiena pulvera nozarē, iespējams, nepareizi piemērodama tiesiskajā regulējumā paredzētos atbalsta samazinājumus un sankcijas. Konkrēti, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 2799/1999 24. panta 2. punkta šauru interpretāciju, kas ir kļūdaina un neatbilst pašas tiesību normas būtībai, Komisija ir atzinusi, ka ceturkšņa pārbaude, kura veikta nedēļā pēc ārkārtas paraugu ņemšanas, neesot Kopienu tiesiskajā regulējumā paredzētā īpaša pārbaude, un tādējādi nevarot to aizstāt. Turklāt Komisija no atsevišķiem nebūtiskiem gadījumiem ir izdarījusi vispārinājumus par varbūtējiem, pilnībā hipotētiskiem sankciju nepiemērošanas gadījumiem no Itālijas iestāžu puses, tādējādi arī sagrozot faktus. Visbeidzot, ņemot vērā, ka to sankciju summas, kuras neesot tikušas piemērotas, ir daudz mazākas nekā kopējā summa, kādu esot paredzēts uzlikt par sodu Itālijai, nav saprotams iemesls, kādēļ tika piemērotas vienotās